

ปักธินจำพรรษาที่วัดอัมพวัน

พระภิกษุวิสุทฐิคุณ

R3001

วันนี้อาตมาจะเล่าเรื่องอัศจรรย์ให้ญาติโยมฟัง เป็นเรื่องของนกชวณกันมา บำเพ็ญกุศลที่วัดอัมพวันนี้ มีความหมายเกี่ยวกับกฎแห่งกรรมเหมือนกัน

ปักธินและปักษาที่พากันมาสร้างกุศลอยู่จำพรรษาที่วัดนี้ทุก ๆ ปีเป็นเวลา ติดต่อกันมา ๑๕ ปีแล้ว มาจากถิ่นต่าง ๆ กัน มีทั้งหมด ๖ ฝูง มาจำพรรษาตั้งแต่ เริ่มต้นเข้ามาวัดวันอาสาฬหบูชา จนถึงวันกลางเดือนสิบสอง หมดฤดูฝน นกเหล่านั้น ก็จะกราบนมัสการลาไปยังถิ่นฐานของตนเป็นกลุ่ม ๆ

กลุ่มหนึ่งอยู่ที่เชียงใหม่ จังหวัดแพร่ จังหวัดน่าน อีกกลุ่มอยู่ทางเพชรบูรณ์ ชัยบาดาล และกลุ่มสุดท้ายอยู่บางปะอิน

แต่ละกลุ่มต่างก็สอนลูก ๆ ของตนให้ถือปฏิบัติตาม นกเอี้ยง นกคลั่งโคลง นก สาลิกา นกนานาชนิด มีอายุไม่ถึง ๓๐-๔๐ ปีหรือก ไปโดนพวกคนร้ายยิงเสียบ้าง เป็นโรคตายบ้าง อายุไม่ถึง ๑๐ ปีมันก็ตายแล้ว

แต่เหตุใดเล่าจึงพากันมาบำเพ็ญกุศลที่นี่ทุกปี ติดต่อกันถึง ๑๕ ปีผ่านมา เท่าที่จำได้ นกที่มามาก คือ นกเอี้ยง สาลิกา เป็นต้น เมื่อมันมา มันจะคุยกัน มารักษา ศีลกินบวชตลอดพรรษาทีเดียว

กลางวันก็ไปหากินถึงกำแพงเพชร อุดรดิตถ์ ไปหากินจังหวัดแพร่ ไปไกลจาก วัดอัมพวันมาก มันก็พูดกันรู้เรื่อง

มีนกสองสามตัวขาคหัก อาตมาก็ทำน้ำมันให้เอาผ้าเหลืองผูกขามันไว้ มันก็ หาย

มีคราวหนึ่งอาตมาไปบรรยายธรรมที่พิษณุโลก ระหว่างกลางพรรษา ไปอบรมทหารค่ายพระนเรศวรมหาราช ค่ายเอกาทศรถ กลับมาก็มาทำธุระข้างทางใต้นครสวรรค์ลงมา ที่ในป่านั้น นกเอี้ยงฝูงหนึ่งบินมา อาตมาจำได้ นึกว่าวัดเรา เพราะมีผ้าเหลืองผูกขา ก็มาบินวนที่อาตมา ๆ ก็บอกว่า

“เอี้ยงเอี้ยง กลับไปก่อนเถอะ” แล้วก็ออกตามมาถึงวัดที่หลังนก นี้นแหละขอเล่าสั้น ๆ

นกมันมาเกาะตามต้นไม้กว่าจะนอนใช้เวลา ๓-๔ ชั่วโมง ส่งเสียงเจี๊วจ้าว ๆ อยู่กันเป็นกลุ่ม ๆ อยู่ข้างโบสถ์ ข้างศาลา ข้างหอประชุม ข้างกุฏิอาตมา ข้างกุฏิกรรมฐานกับโรงครัว ข้างหอฉัน ทั้งหมด ๖ กลุ่ม

กลุ่มหนึ่งเป็นหมื่นตัว มากันมากมาย มันก็สั่งกันไว้ว่า “ลูกเอี้ยง พ่อตายแม่ตายนะ เจ้าจงมาบำเพ็ญกุศล รักษาศีลที่วัดอัมพวันนี่นะ” ก็สั่งลูกไว้

ตัวมันเองตายไปแล้ว ลูกก็มาต่อให้ จึงได้มีนกมาทุกปี มารักษาศีลถึงกลางเดือนสิบสอง พระสงฆ์รับกฐินเสร็จเรียบร้อยแล้ว เขาก็กราบนมัสการลา กลับไปยังเคหสถานของเขา กลุ่มสุดท้ายไปบางปะอิน มันก็เล่าอย่างนี้

ย่ารุ่ง ตอนที่จะเดินทางไปหากิน ฝูงนกจะลุกเวลาตี ๔ พร้อมพระวัดอัมพวัน พระเจริญกุศลภาวนา นกมันก็เจี๊วจ้าวอนุโมทนา เตรียมตัวไปหากิน และบินไปไกล ๆ มาก

ยามเย็นกลับมาแล้วก็ตรวจตราพวกมันว่า ตัวผู้ตายกี่ตัว ตัวเมียตายกี่ตัว มีใครบ้าง หัวหน้านกก็ตรวจตรา เขารักกันดี สามัคคีกันดี เจี๊วจ้าวกว่าจะนอน พอตรวจตราเรียบร้อยแล้วเขาจะเจี๊วเลยทั้งหมดในวัดนี้

บางที่มีคนร้ายเข้ามาจนเขาจะตื่น หรือพระถื่นอื่นมาอบรมที่วัดนี้ห่มผ้าไม่
เรียบร้อย ตบไม้ตบมือ นกเขาจะบินขึ้นมาแล้วถามว่า “เอ๊ย! พระวัดเราไม่ห่มผ้าเป็น
อย่างนี้ไปได้”

หัวหน้านกเขาก็จะบอกว่า “ไม่ใช่พระวัดนี้ ดูให้ดี” นกจึงเงียบไป

นกมันก็สั่งกันไว้ นกเอี้ยงก็สั่ง กลุ่มสุดท้าย กลุ่ม ๖ บินไปทางใต้ ทางบางปะ
อิน

ต่อมาเมื่อเดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๒ ปีนี้เอง โยมตลิว พันธุ์สุผล อยู่ที่บางปะ
อินมาเล่าเหตุการณ์ให้ฟังว่า เกิดอัศจรรย์ดลบันดาล นกเอี้ยงที่เลี้ยงไว้พูดได้เรื่อง
แปลกมาก เขาเล่าประวัติของนกว่า

นกเอี้ยงมันตกจากต้นกระทุ่มที่หลังบ้านของแก ลูกเขยนำมาเลี้ยงไว้ ๓ ปีแล้ว
มันโตขึ้นก็พูดได้

แม่ตลิวนี่อายุ ๗๕ ปีแล้ว เขาไปนากันหมด นกก็บอกว่า “แม่แก่ ขอข้าวกิน
หน่อย หิวแล้ว” แม่แกก็พูดว่า

“เอี้ยงเอ๊ย แม่แก่ลูกไม่ไหวหรอก ไม่สบาย เหนื่อยเหลือเกิน มันหืดหอบ
แพ้อากาศ ปวดชาลูกไม่ไหว”

“แม่แก่กินข้าวเสียซิ แม่แก่กินข้าวเสียก่อนก็ได้ กินแล้วค่อยมาให้เอี้ยง
ขอกินข้าวหน่อย” แม่แกก็พูดต่อไปอีกว่า “เอี้ยงเอ๊ย แม่แก่ลูกไม่ไหวจริง ๆ นะ
มันปวดขา ให้เขากลับจากนาก่อน ค่อยกินข้าวนะ”

“แม่แก่ไปวัดทิพวัน จังหวัดสาดชิ แม่แก่จะได้หาย หายนะแม่ต้องไปนะ
แม่แก่นะ ไปวัดนั้นนะ”

ลูกสาวกลับจากนั้นก็บอกกับลูกสาวว่า นกมันพูดได้นะ แม่ลูกไม่ไหวก็บอกให้ไปวัดนี้ จังหวัดนี้ แล้วจะหาย ลูกสาวก็บอกว่า

“โอ๊ย! ไปเชื่อมันทำไม วันเดือนปี ไม่เคยออกจากกรงไปไหน จะรู้วัดทิพวันจากไหน”

แม่แกก็บอกว่า “มันไม่เคยออกจากกรงไปไหนก็จริงอยู่นะลูกนะ แต่ทำไมพูดอย่างนี้ บอกให้ไปอย่างนี้”

อีกวันหนึ่งเขาออกไปนากันอีก นกเอี้ยงก็ขอข้าวกินอีก แม่แกก็บอกลูกไม่ไหวไปไม่ได้ เหนื่อยเหลือเกิน

“แม่แกไปนะ แม่แกไปให้ได้เชียว วัดทิพวัน จังหวัดสาด” มันพูดไม่ชัด แต่แม่แกจำได้ชัด ก็เล่าให้ลูกสาวฟังอีก

พอดี รร.จอมสุรางค์อุปถัมภ์ จังหวัดพระนครศรีอยุธยาเคยพานักเรียนมาปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน มีหลานของบ้านนี้มาด้วย เลยบอกแม่แกว่า

“ไม่ใช่วัดทิพวันหรอก วัดอัมพวันแน่ จังหวัดสิงห์บุรี หนูไปบรรมมาแล้วหลายวัน มีมะขามกายสิทธิ์ มีน้ำมันด้วย”

“เห็นจะถูกของเอี้ยงแล้ว” อยู่ต่อมาก็บอกว่า

“เอี้ยงเอ๊ย ถ้าแม่แกไปหาวัดนี้เจอนะ แม่แกจะเอากล้วยงาม ๆ มาให้” เอี้ยงหัวเราะใหญ่เลย เป็นไปได้ น่าสนใจเหมือนกัน

ต่อมาไม่นานแม่แกตลิบนี้ ก็ชวนคนข้างบ้านมาเที่ยวเสาะแสวงหาวัดอัมพวัน มาลงที่สิงห์บุรี มาถามเขาดู

เขาก็บอกให้ขึ้นรถวัดตราขุมมาลงหน้าวัด แวะเข้ามากกว่าจะคุยกับอาตมา เป็นเวลา ดี ๒

อาตมาก็นึกถึงเรื่องเก่ามาแล้วกันใหม่ นกเอี้ยงมันบอกลูกมันไว้ บอกหลานมันไว้ สั่งไว้ยังงี้ มันก็ทำให้สังหรณ์จิต บอกแม่แก่ไปวัดนี้เถอะ หายแน่

อาตมานึกว่าต้องหายแน่เลย ก็บอกยาไปให้คือตะไคร้ชง ให้นำมันไปขูดหนึ่ง ยามง ๒ ห่อ เหนื่อยนี้หายแน่ และติดตามผลได้ทราบมาว่าหายแล้ว

อาตมาก็สงสารเอี้ยงมัน ปูย่าตายายมาจำศีลที่วัดเรา นึกว่าให้เกียรติมันด้วย ให้เกียรตินกเอี้ยงพูดได้

อาตมาพูดมาเพื่อเป็นแนวคิดถึงนกปักขีและปักษาที่มาเจริญภาวนาบำเพ็ญกุศล เป็นแสน ๆ ล้าน ๆ ตัวที่วัดของเรา เป็นเวลา ๑๐ กว่าปีแล้ว มันก็สั่งลูกไว้ให้มาที่นี่

อย่างแม่ตลับที่บางปะอินนั้น นกมันตกไปเก็บมาเลี้ยงไว้มันก็บอกอย่างนี้แหละ ได้อัดเทปไว้เพื่อเป็นหลักฐานเกี่ยวกับกฎแห่งกรรม นับประสาอะไรกับนกคนเรายังไม่ค่อยอยากจะมา เพราะไม่อย่างสร้างความดีให้มีปัญญา ก็แล้วไป อาตมาชี้แจงแสดงมาพอสมควรแก่เวลาในที่ประชุม ก็เกรงใจพี่น้องกำลังจะง่วงนอน แต่อาตมาต้องกลับไปทำงานถึงตี ๓ ก็แก่แล้วนะ ไม่ใช่หนุ่มสาวอย่างท่านทั้งหลาย แต่เราก็ต้องทำงานให้เสร็จ ตามที่เราตั้งใจไว้

คนเราที่ตั้งใจอย่างไร ทำอย่างนั้น แล้วมีวาจาสิทธิ์ จะนึกเงินไหลนอง นึกทองไหลมาแน่ ถ้าพูดแล้วไม่ทำ เป็นกิจกรรมที่เลวร้ายเป็นกฎแห่งกรรมเสียสัจจะ คนนั้นจะทำมาหากินไม่ขึ้น และคนนั้นจะทำอะไรไม่ได้รับผล ไม่ได้อาหิสังส์ ไม่สมความมุ่งมาดปรารถนาอย่างแน่หนอน ความเจริญรุ่งเรืองก็จะไม่มาสู่ชีวิตของเขา มีความหมายอย่างนี้

ขอความสุขสวัสดิ์จึงมีแก่ท่านทั้งหลาย ขอทุกท่านจงเจริญด้วยอายุ วรรณะ
สุขะ พละ ปฏิภาณธนสารสมบัติ จะนึกคิดสิ่งหนึ่งประการใด สมความมุ่งมาด
ปรารถนา ด้วยกันทุก ๆ ท่านเทอญ..

วัดทิพวัน

“วัดอัมพวัน” สิงห์บุรีของหลวงพ่อจรัญ ใคร ๆ ก็รู้ว่า “วัดป่ามะม่วง” แต่เจ้าวิหก
นกน้อยแสนกตัญญูตัวนี้ กลับตั้งชื่อใหม่ให้ว่า “วัดทิพวัน” ซึ่งมีความหมายว่า วัดนี้เป็นที่
สถิตของทวยเทพผู้มีเทวธรรมประจำใจ

คุณป้าตลับ พันธุ์สุผล อายุ ๗๕ ปี อยู่บ้านเลขที่ ๓๕ หมู่ ๘ ต.คลองจิก อ.บาง
ปะกีน จ.พระนครศรีอยุธยา กับคุณหน้าทองโปรย สุวรรณนุช เพื่อนข้างบ้าน ได้
เดินทางไปพบหลวงพ่อที่วัดอัมพวัน ตามเสียงบอกของนกเอี้ยงที่เลี้ยงไว้ เมื่อวันที่
๒๔ มีนาคม ๒๕๓๒ หลวงพ่อได้เมตตาสนทนาด้วยและบันทึกเทปไว้ คำสนทนามี
ดังนี้

คุณป้าตลับ	ฉันไม่สบายจะหลวงพ่อ ไปให้หมอเขารักษาแล้ว แต่ไม่หาย
หลวงพ่อ	เขายังไง
คุณป้าตลับ	เขาบอกว่า หายขาดนะ มันไม่หายขาดหรอก
หลวงพ่อ	มีอาการยังไง
คุณป้าตลับ	เหนื่อยจะ เหนื่อยจนแน่น
หลวงพ่อ	ทานข้าวได้ไหม
คุณป้าตลับ	เวลาเหนื่อยขึ้นมา อะไร ๆ รับประทานไม่ได้ทั้งนั้น เพราะมันแน่นจนถึง
หลวงพ่อ	ท้องผูกไหม
คุณป้าตลับ	ท้องไม่แข็งผูกจะ เวลาเหนื่อยขึ้นมาไปรับหมอมานิดยา เขา
	บอกว่าฉีดให้ฉัน ๒ เข็ม ฉีดหรือเปล่า
	ก็ไม่รู้ มันผลอตัว เข้าขึ้นมาขอโทษเถอะหลวงพ่อ ถ้ายรด
	เมื่อไรไม่รู้ ไอตัวฉันออก อุจจาระแห้งติดตัว ฉันต้องเอาน้ำรด
	เอาแปรงขัด
หลวงพ่อ	ตอนนั้นอยู่โรงพยาบาลหรืออยู่ที่บ้าน

คุณป้าตลิบ อยู่ที่บ้านจ๊ะ
หลวงพ่อ หมออะไร
คุณป้าตลิบ ชื่อหมอตะ เป็นผู้หญิง เขามาเป็นอนามัยอยู่หน้าบ้าน
หลวงพ่อ อ้อ
คุณป้าตลิบ นกเอี้ยงที่ฉันเลี้ยงไว้
หลวงพ่อ มันไปยังไง มายังไง
คุณป้าตลิบ มันอยู่ข้างบนต้นกระทุ่มจ๊ะ ผนตกลงมากิ่งไม้ฟาดนกเอี้ยงพลัด
ตกลงมา ๑ ตัว จะเป็นตัวผู้หรือตัวเมียก็ไม่รู้ละ ลูกเขยฉันไป
เห็นเข้าเขาก็เลยจับเอามา มันสั่นงกๆ จะตาย มาถึงก็เอาผ้าห่อ
ไว้ เข้าขึ้นมาก็เอาข้าวป้อนทีละเม็ดสองเม็ดไปอย่างนั้น ปาก
ข้าง ๆ ขาวยังเล็กมาก ขนขึ้นบ้างไม่ขึ้นบ้าง เลี้ยงมาจนโต มา
ปีนี้เขาบอกกับฉันว่า “แม่แก่ขอข้าวกินหน่อย” ฉันก็บอกว่า
“เอี้ยงเอี้ยแม่แก่ไปไม่ไหว” บอกให้ฉันกินข้าว “กินซิ กินเสีย
ซิ” พอไปกิน ก็กินไม่ได้ เขาบอกกับฉันว่า “ไปวัดทิพวัน
แม่แก่ จังหวัดสาดนะ” ฉันก็มาเล่าให้ลูกสาวฟัง ลูกเขาก็บอก
ว่า “จะไปเชื่อถืออะไรแม่เอี้ย นกนี้วันเดือนปีก็ไม่เคยออกจาก
กรง มันจะเอาเรื่องมาจากไหน พูดเรื่อยเปื่อยไป” ฉันยังฟังหูไว้
หู ฉันก็เฉย มาสักอาทิตย์กว่า ๆ นี่หลานสาวของฉันอยู่ รร.
จอมสุรางค์อุปถัมภ์ที่อยู่ชยา ครูอาจารย์เขาพามาวัดอัมพวัน
จังหวัดสิงห์บุรี หลานเล่าให้ฟังด้วย เขาเก็บมะขามไป หลวงพ่อ
บอกว่ามะขามต้นนั้น เป็นมะขามกายสิทธิ์ หลานฉันก็เก็บเอา
ไปและไปแกะดูข้างในมีหู ๒ หู เป็นศีรชะบ่าง เป็นนางกวกักบ่าง
ด้วยความเคารพนับถือหลวงพ่อ ฉันก็ติดต่อมานี้ ฉันก็เลยไป
ชวนคนนี่ (คุณทองโปรย สุวรรณนุช เพื่อนบ้าน) เขามา บอก
ว่า “ไปด้วยกันเถอะ” เขาถามว่า “ป่าเคยไปไหม” ก็บอกว่า
“ไม่เคย นกเอี้ยงมันบอก ก็จะมาตามที่นกเอี้ยงพูด”
หลวงพ่อ “นกเอี้ยงมันพูดได้”
คุณป้าตลิบ “จ๊ะ เลี้ยงมา ๓ ปีเข้านี้แล้ว”
หลวงพ่อ “มันพูดอะไรได้บ้างละ”

คุณป้าตลิบ “มันเรียก แม่แก่ ทับทิม ร้องเรียกได้ นาน ๆ ก็สายชลกินข้าว”

หลวงพ่อก “มันพูดได้นะ แต่ตอนบอกมาทีพวัน นะ แม่แก่ทำงานไม่ไหว เอาข้าวให้กินไม่ได้ นกเอี้ยงบอกให้มารี”

คุณป้าตลิบ “จ๊ะ บอกให้มา ไปจังหวัดสาตนะแม่แก่ ฉันก็นึกว่าจังหวัด สาตนะ จะครั้งไหนก็ไม่รู้ เอี้ยงถึงพูดว่าจังหวัดสาต”

คุณหน้าทองไปรย “ฉันถามเขามาเรื่อยๆ ว่า ทีพวัน จังหวัดสาตอยู่ที่ไหน ก็ไม่มีใครรู้ เขาบอกว่ามีแต่วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี

หลวงพ่อก “มีวัดอัมพวัน วัดเดียว นี่แหละ วัดนี้เป็นวัดเก่าแก่ตั้งแต่สมัย กรุงศรีอยุธยา”

คุณป้าตลิบ “ฉันนึกไว้แล้วว่า ถ้าพบหลวงพ่อกก็จะเล่าให้หลวงพ่อกฟัง”

หลวงพ่อก “นกเอี้ยงมันพูดบ่อยไหม หรือบอกตอนไม่สบาย”

คุณป้าตลิบ “จ๊ะ ฉันไม่สบาย ขอข้าวกิน ฉันก็พูดว่าไปไม่ไหว เขาก็บอกให้ ฉันมาทีพวัน จังหวัดสาต ฉันก็นึกเอ! จังหวัดสาตที่ไหนก็ไม่รู้ ถามเขาก็ไม่มีใครรู้จักคน”

หลวงพ่อก “นกมันก็รู้ดีเหมือนกันนะ”

คุณป้าตลิบ “จ๊ะ หลวงพ่อก ตั้งแต่เลี้ยงมา ก็ไม่เคยเปิดกรงออกเลย”

หลวงพ่อก “มันคงเชื่องนะ”

คุณป้าตลิบ “จ๊ะ เชื่องแล้ว”

หลวงพ่อก “โยมอยู่บ้านทำอะไร”

คุณป้าตลิบ “ฉันไม่ได้ทำอะไรเลย น้ำเขาก็ไม่ให้ดื่ก ข้าวเขาก็ไม่ให้หุง อะไร ก็ไม่มีทำ ของเก่า ๆ ที่เราเคยทำชักลีมบ้างแล้วหลวงพ่อก ทำไม่ ไหวเข้า”

หลวงพ่อก “อุตส่าห์แสวงหามา นกเอี้ยงมันบอก”

คุณป้าตลิบ “จ๊ะ ฉันมาตามปากนกเอี้ยงว่า ไปซิแม่แก่ ไปเถอะแม่แก่ ไป เถอะ ๆ นกเอี้ยงมันว่ายังงั้นจริง ๆ”

หลวงพ่อก กลับไปนี่โยม อาตมาจะบอกให้ เอาต้นตะไคร้มาสับเข้า ตาก แดดให้แห้ง แล้วคั่วให้เหลือง รากกับใบไม้เอาใส่ถุงเก็บไว้ ชง น้ำร้อนดื่มตลอดไป ดื่มต่างน้ำเลย มันจะหายเหนื่อย แล้วก็หาย

ปวดขาด้วย ต้นตะไคร้จำไว้นะ ต้นที่เขาเอามาแกงนี้แหละ ตามบ้านพอหาได้ใหม่แล้ว

คุณป้าตลับ เจ้าประคุณเอ๋ย ขอให้หายเสียทีเถิด ฉันก็พึ่งลูก ทำมาหากินกับเขาไม่ไหวหลวงพ่อก็ต้องอาศัยลูก

หลวงพ่อกำนาเยอะไหม

คุณป้าตลับ หนาไม่มีจะ เดิมมืออยู่ ๒๕ ไร่ แบ่งให้ลูกชาย ๑๑ ไร่ ลูกสาว ๑๔ ไร่ ฉันก็หมดตัวเลย ให้ลูกไว้ เพื่อฉันตายไปลูกจะได้ไม่รบกวนขออาศัยเท่านั้นแหละ ลูกชายเขาอยู่กรุงเทพฯ เขาส่งเงินมาให้ทีละร้อยสองร้อย แต่เขามีครอบครัวแล้วก็เกรงใจเขา ที่อยู่นี้อยู่กับลูกสาว

หลวงพ่อกำลัง เออะใครหั่นตากแดดให้แห้ง คั่วให้เหลือง ๆ ชงต่างน้ำชา ต้มตลอดไปเลย หิวน้ำก็ตมน้ำตะไคร้แหละ

คุณป้าตลับ หลวงพ่อ ฉันเคยไปวัดที่จังหวัดอยุธยา ไปนั่งกอดทานกับเขา ซึ่งคนนั้นเขาบอกกับฉัน บอกว่า “ยาย เมื่อก่อนนี้ลูกของยาย คนที่ยังไม่ได้แต่งงาน ยายมีสมบัติอะไรก็ให้ลูกไว้ เขาก็เอาฝังไว้ตายไปของก็ยังถูกฝังอยู่ ให้ยายปลุกศาลเสีย เขาจะเอาเงินมาคืนให้ จะจริงไหมหลวงพ่อ

หลวงพ่อกำลัง ไม่จริงหรอก เชื่ออะไรไม่เข้าเรื่อง อย่าไปเชื่อมวงาย ปลุกศาลที่ไหนอีกแล้ว เขาให้ปลุกศาลที่ไหน เราเป็นชาวพุทธ ต้องนับถือพระ สวดมนต์ไหว้พระถึงจะถูก ปลุกศาลทำไม ปลุกให้ใครอยู่ล่ะ ไม่ได้เรื่อง เดี่ยวนี้หากินหลอกลวงกันเหลือเกิน ไม่ได้เรื่องได้ราว

คุณป้าตลับ ไม่จริงเหอหลวงพ่อกำลัง

หลวงพ่อกำลัง เดี่ยวจะให้ยาฝังไป ๒ ห่อ ทำเอาไว้ใช้ เป็นยาระบายเลือด ระบายลมที่ไม่ดี ละลายน้ำผึ้ง บั่นลูกกลอน ทำนก่อนนอน อีกห่อหนึ่งสี่เหลือง ๆ ทานตอนเช้า ละลายน้ำผึ้งเหมือนกัน

คุณป้าตลับ เขาว่าหลวงพ่อกำลังน้ำมันด้วย

หลวงพ่อกำลัง มี น้ำมันที่กรอกใส่ขวดแล้วมีหรือเปล่าก็ไม่รู้ เดี่ยวตอนเช้ามาขอเขา ใช้น้ำมันทาแขน ทาขาแก้ปวดแก้เมื่อย ทีนี้ถ้าตมน้ำตะไคร้ชง ก็ไม่ปวดไม่เมื่อยหรอก

คุณน้ำทองไปรย พวกบ้านเขาเป็นเหน็บชา
หลวงพ่อ เป็นเหน็บชากินตะไคร้เข้าไป ตะไคร้ขงนี้แหละกินต่างน้ำเลย
นะ ถ้าเชื่ออย่างนี้หาย ไม่เป็นไร และเหน็บก็หายไป หลอด
คอมันตีบ หายใจไม่สะดวกมันก็หอบ ได้กลิ่น ได้ละอองก็หอบ
คุณป้าตลิบ แหม! แทบขาดใจตายเซียงหลวงพ่อ
หลวงพ่อ หอบคล้าย ๆ หืดนี่แหละ แต่ดื่มน้ำตะไคร้เรื่อยไปเถอะ ลมจะ
ไม่เป็นด้วย จำไว้นะ ไม่เป็นไรหรอก
คุณป้าตลิบ จันว่ามานี้จะมาเล่าให้หลวงพ่อฟัง ว่ามาตามที่นกเอี้ยงบอก
หลวงพ่อ นกเอี้ยงมันบอกให้มา ก็ดีแล้ว คงจะเป็นบุญของโยม จะหาย
โรคหายภัย พຼงนี้มาเอาน้ำมันไปขวดหนึ่ง ให้เจ้าโน่นอีกขวด
หนึ่ง ทาแขนทาบขาแก้มือยกแก้ปวด อย่าลืม น้ำตะไคร้ล่ะ ปวด
ขาหาย ไม่เป็นลม ไม่เป็นโรคมะเร็ง ไม่เป็นโรคลำไส้ ตะไคร้ขง
ดื่มต่างน้ำเลย อย่าไปกินอย่างอื่น น้ำมันทาแก้ปวดแก้ชา ยา
ถือไปอย่าลืม เช้าเอาน้ำมันไปทานะ
คุณป้าตลิบ จะ

บันทึก เมื่อวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๓๒ คณะลูกศิษย์หลวงพ่อได้เดินทางไป
เยี่ยมคุณป้าตลิบตามที่อยู่ทีบอกไว้ ได้พบคุณป้า ลูกสาว หลาน ๆ
และเพื่อนบ้าน ถ่ายรูปนกเอี้ยงและคุณป้าไว้ด้วย พวกเราเข้าไปคุยกับ
เอี้ยง

“เอี้ยง พวกเรามาจากวัดอัมพวันนะ จะขอถ่ายรูปเอี้ยงแต่งตัวให้
สวย ๆ นะ”

นกเอี้ยงเอียงคอมองแล้วไซรีปิก พร้อมทั้งโก่งคอจนหงอนที่หัวตั้งชัน
ดูสวยงามมาก แล้วพูดว่า “กินชะ กินชะ” คุณป้าเล่าว่า พอกลับมาถึง
บ้านก็ซื้อกล้วยให้เอี้ยง เขากินเสียตั้งหลายวัน และได้ต่อว่าเอี้ยงว่า
“เอี้ยงเอ๊ย ไหนบอกว่า วัดทิพวัน ไม่ใช่สักหน่อยเป็นวัดอัมพวัน
ต่างหาก”

นกเอี้ยงเอี้ยงคอมองแล้วพูดว่า
“เอาหูวางกับดินเสียบ้างซิ ไม่ใช่วัดกระต่ายกระต้าว วัดเก่าวัด
เก่า” คุณป้าเล่าว่าหลังจากนั้นเอี้ยงก็ไม่ได้พูดถึงเรื่องนี้อีกเลยจากที่
สังเกตขณะสนทนา คุณป้ามีอาการกระดูกเปราะ และเดินได้
คล่องแคล่ว อาการเหนื่อยไม่ปรากฏให้เห็นเลย
เมื่อกลับถึงวัด ได้ถวายรายงานหลวงพ่อบอกว่า นกเอี้ยงพูดเป็น
ปริศนา สอนคุณป้าให้มีใจหนักแน่น